

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: V. D., narozen X, státní příslušnost X,
t. č. neznámého pobytu,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2020, č. j. KRPU-127703-25/ČJ-2020-040022-SV,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 2. 8. 2020, č. j. KRPU-127703-25/ČJ-2020-040022-SV, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na padesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 1. 8. 2020 v 9:00 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal nezákonnost a nepřijatelnost aplikace § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 7. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-15/MIN/KAN, (dále jen „ochranné opatření“) na jeho případ. Žalobce dovodil, že aby cizinec představoval nebezpečí pro veřejný pořádek, muselo by jeho jednání představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 13/2013, 5 Azs 37/2016 a 5 Azs 2/2016 žalobce konstatoval, že žalovaná zřetelně vybočila z mezí aplikovatelnosti § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť způsob, jakým žalobce porušil právní předpisy České republiky, nenaplnuje požadavky skutečného a závažného ohrožení veřejného pořádku. Žalobce konstatoval, že jeho jednání nenaplnovalo výše uvedené znaky, a tudíž nepředstavovalo závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když žalobce toliko nedodržel obecné karanténní opatření stanovené v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19, za jejichž nedodržení by občanu České republiky hrozila nanejvýš finanční sankce, nejednalo se však o protiprávní jednání trestněprávní povahy. Dodal, že z jeho strany šlo nanejvýš o nedbalostní porušení karanténních předpisů, přičemž se v žádném případě nejednalo o šíření nakažlivé nemoci či jiné trestněprávně postižitelné jednání. Žalobce zdůraznil, že jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zneužitím tohoto institutu, který má být využíván pouze v případech skutečně aktuálního ohrožení veřejného pořádku.
3. Žalobce dále namítal nezákonnost aplikace § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že z ničeho nevyplývá, že by měl v nelegálním pobytu na území České republiky pokračovat, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění žalované ze dne 2. 8. 2020, č. j. KRPU-127702-28/ČJ-2020-040022-RD-SV, (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“) a nespolupracovat s žalovanou. Podotkl, že se svého jednání dopustil neúmyslně, o čemž svědčí i jeho pobytová historie na území České republiky. Žalobce rovněž upozornil na skutečnost, že nebyly využity instituty zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území České republiky, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016. Žalobce konstatoval, že pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nebyly naplněny podmínky, když žalovaná vycházela toliko z rozhodnutí o správním vyhoštění a ze spekulací o tom, že by se žalobce mohl nelegálního pobytu dopouštět i nadále.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém písemném vyjádření připomněla, že žalobce svým vstupem a pobytem na území porušil ochranné opatření, jehož smyslem a účelem bylo přerušit souvislý epidemický proces a zabránit šíření onemocnění COVID-19. Žalovaná konstatovala, že pandemie onemocnění COVID-19 probíhá i v zemi původu žalobce, přičemž informace o této nemoci a opatřeních spojených s touto nemocí jsou neustále aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví a dalších subjektů. Žalobce měl tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

možnost se s obsahem ochranného opatření seznámit. Žalovaná podotkla, že jelikož žalobce nemá zajištěn pobyt na území České republiky, není možné provádět kontrolu případně nařízené karantény nebo jej testovat na virové onemocnění COVID-19, volný pohyb žalobce na území České republiky je tak bezpečnostním rizikem s ohledem na zdravotní stav osob pobývajících zde na území.

5. Podle žalované měl žalobce záměr setrvat na území členských států Evropské unie a dostat se do cílové destinace, kterou mělo být Belgické království, čímž by žalobce mařil či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Užití mírnějších zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území nepřicházelo podle žalované v úvahu, jelikož uvedené instituty ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (např. hlášení a zdrazování se v místě pobytu, finanční záruka a povinnost hlásit se policii) nezaručovaly, že by se žalobce nadále volně nepohyboval na území členských států Evropské unie. Závěrem žalovaná konstatovala, že za pojem veřejného pořádku lze obecně označit stav, kdy jsou dodržována pravidla chování, legislativní či zvyková, za předpokladu, že jejich zachovávání je podle obecného přesvědčení většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu. Narušením veřejného pořádku pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, což byl i případ jednání žalobce. Žalovaná uzavřela, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a náležitě odůvodněno, a navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 31. 7. 2020 zadržen hlídkou německé policie a dne 1. 8. 2020 v rámci readmisní dohody předán z Německa do České republiky, kde byl zajištěn ve smyslu § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví proti zavlečení a šíření onemocnění COVID-19. Téhož dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Následně žalobce vypověděl do protokolu ze dne 1. 8. 2020, že je občanem X, je zcela zdravý, ženatý, žije a pracuje v X, kde žijí i jeho manželka, syn a otec. Přes české území žalobce pouze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tranzitoval, přičemž jeho cílem byla návštěva milenky v Belgii. Žalobce dále sdělil, že ví o pandemii COVID-19, ovšem nevěděl, jaká opatření přijala Česká republika, ani to nezjišťoval. Před odjezdem z X se nezajímal o podmínky vstupu na území České republiky, plně spoléhal na dopravce. Žalobce uvedl, že na Českou republiku ani jiný členský stát Evropské unie nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani jiné vazby, v návratu do vlasti mu nebrání žádné překážky a nehrozí mu tam žádné nebezpečí. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaná si jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí obstarala zprávu Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 12. 6. 2019, podle níž byla X vyhodnocena jako bezpečná země původu. Dne 2. 8. 2020 žalovaná vydala rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a zároveň též napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 2. 8. 2020.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, [nebo] je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
11. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“
12. Soud konstatuje, že žaloba spočívá na dvou liniích žalobních námitek. První soubor námitek se týká nezákonnosti zajištění žalobce aplikací § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož nebyly naplněny podmínky pro podřazení jednání žalobce pod pojem závažného narušení veřejného pořádku. Druhý soubor námitek spočívá na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezákonnosti zajištění žalobce aplikací § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož v řízení nebyly zjištěny skutečnosti, z nichž by bylo patrné, že by měl žalobce pokračovat ve svém nelegálním pobytu na území České republiky, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nespolupracovat s žalovanou. Rovněž v tomto směru nebylo namísto zajištění za účelem správního vyhoštění užito mírnějších institutů zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území České republiky ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

13. Z § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) vyplývá, že *„[o]chranná opatření před zavlečením vysoce nakažlivých infekčních onemocnění ze zahraničí stanoví a o jejich ukončení rozhodne Ministerstvo zdravotnictví. Osoba, která má ve vlastnictví, správě nebo užívání prostory, zařízení nebo pozemky, na nichž mají být ochranná opatření prováděna, je povinna v nezbytném rozsahu poskytnout příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví součinnost při organizování a provádění ochranných opatření. O druhu a způsobu provedení protiepidemického opatření, kterému se podrobí fyzická osoba, rozhodne a poskytovatele zdravotních služeb, který je provede, rozhodnutím stanoví místně příslušný orgán ochrany veřejného zdraví. Místní příslušnost orgánu ochrany veřejného zdraví se řídí místem, kde se fyzická osoba v době zjištění rozhodných skutečností zdržuje.“*
14. Podle bodu I.4 ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-15/MIN/KAN „[s] účinností ode dne 20. července 2020 od 00:00 hod. se nařizuje zákaz vstupu na území České republiky pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19 dle bodu III.1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto zemích; to neplatí:
- a) pro cizince s povolením k dlouhodobému nebo trvalému pobytu v zemích s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 dle bodu III.1,
 - b) pro držitele platného dlouhodobého víza, průkazu o povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu na území České republiky vydaných Českou republikou,
 - c) pro cizince, kterým bylo Českou republikou po 11. květnu 2020 vydáno krátkodobé vízum,
 - d) pro cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem v Evropské unii, kteří tranzitují do 12 hodin přes Českou republiku,
 - e) pro rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, občanů České republiky nebo občanů Evropské unie s bydlištěm na území České republiky,
 - f) je-li vstup těchto cizinců v zájmu České republiky, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem,
 - g) pro pracovníky mezinárodní dopravy, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

b) pro diplomaty a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí,

i) v naléhavých mimořádných situacích (potřeba poskytnutí plánovaných zdravotních služeb, plnění povinnosti uložené soudem, cesta na základě předvolání státního orgánu, výkon soudního rozhodnutí, úřední jednání, nezbytná péče o blízké rodinné příslušníky, kteří nejsou schopni se o sebe sami postarat, výkon práva péče o nezletilé dítě nebo styk s ním, jiné humanitární situace), pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem

j) pro cizince, který s občanem České republiky, který v čestném prohlášení o partnerském vztahu přijal závazky uvedené v bodě I.5, má prokazatelný trvalý partnerský vztah, žije s ním prokazatelně ve společné domácnosti a bylo mu za účelem umožnění vstupu na území České republiky podle tohoto bodu vystaveno potvrzení Ministerstva zahraničních věcí.“

15. Podle bodu III.1 ochranného opatření Ministerstvo zdravotnictví platí, že seznam zemí nebo jejich částí s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19, včetně označení zemí pro účely bodu I.11, je stanoven sdělením uveřejněným na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví.
16. Sdělením, na které odkazovalo předcházející ustanovení ochranného opatření, je v daném případě sdělení Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 7. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-16/MIN/KAN, kterým byl vydán seznam zemí nebo jejich částí s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 s účinností ode dne 20. 7. 2020. V tomto seznamu nebyla uvedena X, jíž je žalobce státním příslušníkem.
17. Soud k odůvodněnosti aplikace § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců konstatuje, že v daném případě žalobce svým jednáním skutečně závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, jelikož vstoupil na území České republiky jako občan X v rozporu s ochranným opatřením vydaným ve snaze zamezit zavlečení infekčního onemocnění COVID-19 na území České republiky, které Ministerstvo zdravotnictví vydalo na základě zákonného zmocnění podle § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, přičemž X nebyla uvedena na seznamu zemí s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19. Soud podotýká, že ochranné opatření stanovuje zákaz vstupu na území České republiky občanům třetích zemí z preventivního důvodu zamezení zavlečení infekčního onemocnění COVID-19 na území České republiky, přičemž pro funkčnost takto aplikované ochrany veřejného zdraví je třeba na každého cizince, který v rozporu s ochranným opatřením vstoupí na území České republiky, hledět jako nositele daných patogenů, a tudíž je nutné zabránit jeho volnému pohybu na území, aby nemohl případně šířit předmětné onemocnění. V dané situaci je zcela irelevantní, že žalobce vstoupil na území v rozporu s ochranným opatřením z nedbalosti, když si nezjistil informace o opatřeních přijatých v souvislosti se šířením onemocnění COVID-19 v České republice, jelikož sledovaným prioritním zájmem a účelem ochranného opatření je ochrana veřejného zdraví.
18. K objasnění obsahu pojmu závažného narušení veřejného pořádku soud dodává, že podle § 9 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců policie odepré cizinci vstup na území, jestliže nesplňuje požadavky stanovené opatřením Ministerstva zdravotnictví před zavlečením infekčního onemocnění ze zahraničí podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Cizinci se rovněž neudělí krátkodobé vízum v případě, že nesplňuje požadavky opatření před zavlečením infekčního onemocnění ve smyslu § 20 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

cizinců, obdobně je cizinci zrušena platnost víza k pobytu nad devadesát dnů, jestliže by mohl při dalším pobytu na území ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v opatření před zavlečením infekčního onemocnění ve smyslu § 37 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců [obdobně též § 37a odst. 2 písm. d), § 46a odst. 2 písm. g), § 46d odst. 2 písm. b), § 46f odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců apod.]. Z citovaných zákonných ustanovení, která mají za cíl ochranu veřejného zdraví prostřednictvím odepření vstupu či neudělení, neprodloužení nebo zrušení pobytových oprávnění cizincům trpícím infekčním onemocněním stanoveným ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, je patrná vysoká priorita ochrany veřejného zdraví a závažnost jednání cizinců, které je v rozporu s ochranou veřejnou zdraví. Lze tedy uzavřít, že předmětné jednání žalobce spočívající ve vstupu na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví bylo závažným narušením veřejného pořádku ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

19. Soud navazuje na výše uvedené úvahy tím, že nebylo namístě užití žádného zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož tato zvláštní opatření nezaručují, že by se žalobce nadále volně nepohyboval na území jakožto potenciální nositel patogenů. Proto žalovaná správně uvedená zvláštní opatření neaplikovala a rovnou přistoupila k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, jelikož jedině tak bylo možno efektivně dosáhnout sledovaného cíle, a to ochrany veřejného zdraví zamezením volného pohybu žalobce (potenciálního nositele patogenů, jelikož země původu žalobce nebyla uvedena na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění COVID-19) v rámci populace na území České republiky, a tím i zabráněním zavlečení infekčního onemocnění COVID-19. Soud dodává, že v případě hypotetického nezajištění žalobce by pro žalobce následovalo nařízení karanténních opatření ve smyslu bodu I.3 ochranného opatření, přičemž žalobce nemá na území České republiky žádné místo pobytu, proto by u něj bylo fakticky nemožné případně nařízenou karanténu vykonat, natož kontrolovat. Soud se tedy ani s touto žalobní námitkou neztotožnil.
20. Námitce, že ve správním řízení nebyly zjištěny skutečnosti, z nichž by žalovaná mohla dovodit, že žalobce by měl v nelegálním pobytu na území České republiky pokračovat, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nespolupracovat s žalovanou, soud nepřisvědčil. Žalobce během správního řízení do protokolu ze dne 1. 8. 2020 uvedl, že cílem jeho cesty byla Belgie, byla tedy namístě oprávněná obava, že by žalobce po propuštění ze zajištění pokračoval v cestě bez pobytového oprávnění do uvedené destinace. Tedy byl dán důvod pro zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož existovalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
21. Soud tedy neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 31. 8. 2020, č. j. 41 A 23/2020-18, přiznal soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. října 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.